

Arrest

nr. 300 210 van 17 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X - X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 juni 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking met refertenummer X.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 november 2023.

Gelet op de beschikking van 30 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat B. VRIJENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partijen dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 23 mei 2023 waarbij hun verzoeken om internationale bescherming worden onderzocht en behandeld met toepassing van artikel

57/6/1, § 1 en waarbij de verzoeken kennelijk ongegrond worden verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij het, ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 7 april 2023 duidt Albanië opnieuw aan als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekende partijen uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekende partijen toe om duidelijk aan te tonen dat, in hun specifieke situatie, hun land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekende partijen echter geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als personen die internationale bescherming genieten in aanmerking komen. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekende partijen niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien worden de beschermingsverzoeken als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoekende partijen voeren aan bij een terugkeer naar Albanië te vrezen te worden gedood door de vijanden van E. omwille van de regels van de Kanun. In de bestreden beslissingen considereert de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden problemen vermits (1) de houding van X. (tweede verzoeker), waarbij hij reeds in juni 2022 in België aanwezig was en ook nog steeds in België aanwezig was toen A. (eerste verzoeker) en V. (verzoekster) besloten naar België te komen omwille van de problemen, doch waarbij hij slechts op 2 december 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende, niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade; (ii) er een aantal kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij eerste verzoekers bewering dat hij voor zijn leven vrees omdat hij tot dezelfde clan behoort als E. en B. daar (1) er vijf generaties moet worden teruggedaan alvorens er een verwantschap kan worden vastgesteld tussen eerste verzoeker en E. en B., (2) dat tweede verzoeker bij B. langsging in het kader van de bar die B. had en waar dagelijks een twintigtal personen langskwamen en hun contact verwaterde na hun kindertijd, (3) eerste verzoeker aangeeft dat Ed. R. enkel in E. geïnteresseerd was en enkel hem bedreigde, (4) het niet klopt dat B. enkel omwille van zijn verwantschap aan E. geïnteresseerd werd aangezien eerste en tweede verzoeker ook meldden dat hij verdacht werd van een moord op een politieagent, (5) hoewel verzoekende partijen aanhalen dat de Kanun stelt dat men tot negen generaties terug kan gaan, blijkt dat verzoekende partijen in geen enkele bloedwraak betrokken zijn en zelfs zo zou worden aangenomen dat dit wel het geval is, het hoe dan ook aan de familie van verzoekende partijen zou zijn om wraak te nemen en niet omgekeerd, (6) verzoekende partijen onderling tegenstrijdige en incoherente verklaringen afleggen aangaande het feit dat eerste verzoeker tweemaal door een auto tegengehouden werd, zodat hieraan dan ook niet het minste geloof kan worden gehecht. Hoe dan ook wordt geoordeeld dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij voor de door hen aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

2.1. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partijen het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Het komt aan verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijven.

De Raad wijst er vooreerst met de commissaris-generaal op dat het laatijdig verzoek om internationale bescherming van tweede verzoeker – hij was reeds in juni 2022 in België aanwezig, waar ook zijn broer en zus toen verbleven en hij was ook nog steeds aanwezig in België na de beweerde bedreigingen vanaf augustus 2022 ten aanzien van eerste verzoeker en verzoekster, doch diende pas op 2 december 2022 een verzoek om internationale bescherming in – een indicatie vormt dat hij internationale bescherming niet dringend nodig achtte. Immers, van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. De nalatigheid van tweede verzoeker dienaangaande ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees voor vervolging. De argumentatie in het verzoekschrift dat hij wel degelijk samen met zijn broer en

zus geïnformeerd heeft omtrent eventuele verblijfsmogelijkheden, doch dat de gemeente enkel informatie heeft verschaft over de procedure van gezinshereniging, dat het gevaar pas acuut werd vanaf augustus 2022 en er nog allerhande zaken dienden geregeld te worden alvorens eerste verzoeker en verzoekster Albanië konden verlaten, kan allerm minst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom tweede verzoeker al die tijd heeft nagelaten om een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Tweede verzoekers laattijdige verzoek om internationale bescherming vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door verzoekende partijen voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Aangaande de vaststelling dat er kanttekeningen moeten worden geplaatst bij de bewering dat verzoekende partijen voor hun leven vrezen omdat eerste verzoeker tot dezelfde clan behoort als E. en B., benadrukken verzoekende partijen dat volgens de Albanese Kanun tot negen generaties terug kan worden gegaan om als verwant van iemand te worden beschouwd, zodat het gegeven dat eerste verzoeker vijf generaties verschilt met E. en B. dan ook geenszins een reden is om aan te nemen dat verzoekers geen gevaar zouden lopen. Verzoekende partijen benadrukken tevens dat tweede verzoeker een goede relatie had met B. als kind en hij op oudere leeftijd ook regelmatig langs de bar ging die B. uitbaatte. Het enkele gegeven dat hun band is verwaterd sinds hun kindertijd, doet hieraan geen afbreuk. De Raad treedt de commissaris-generaal echter bij waar deze terecht opmerkt dat verzoekende partijen zelf aangeven dat zij nergens in een bloedwraak verwickeld zijn (administratief dossier A en V, NPO A., p. 6; NPO V., p. 8). Zelfs zo zou worden aangenomen dat er sprake is van een bloedvete – quod non – zou het in de door verzoekende partijen geschetste context aan hun familie zijn om wraak te nemen en niet omgekeerd.

Met betrekking tot de vaststelling dat eerste verzoekers bewering als zou B. enkel omwille van zijn verwantschap aan E. werd geviseerd niet klopt, aangezien eerste en tweede verzoeker ook verklaren dat hij verdacht werd van een moord op een politieagent en tweede verzoeker zelfs aangeeft dat er sterke vermoedens zijn dat er wraak genomen werd door die mensen, merken verzoekende partijen op dat eerste verzoeker nochtans duidelijk heeft verklaard dat er enkel geruchten de ronde deden dat B. een politieagent zou hebben vermoord, maar dat B. hiervoor nooit is opgepakt en dit aldus een gerucht betreft verspreid door de handlagers van Ed. R. teneinde alle verdachtmakingen van hen af te schuiven. De Raad stelt na lezing van de notities van de persoonlijke onderhouds vast dat verzoekende partijen zich te dezen beperken tot blote post-factumbeweringen die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen teneinde hun verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, waarmee zij evenwel niet vermogen afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband.

In zoverre verzoekende partijen de incoherenties in hun verklaringen aangaande het feit dat eerste verzoeker tweemaal zou zijn tegengehouden door een auto pogen te vergoelijken stellende dat verzoekster in paniek was ten tijde van de feiten en het plausibel is dat zij zich bepaalde zaken niet (goed) meer of anders herinnert, alsook dat derde verzoeker niet zelf betrokken was en eerste verzoeker niet veel heeft verteld over de voorvallen met de wagen zodat het kan dat hij zich de zaken niet goed herinnert, slagen zij er niet in de tegenstrijdigheden toe te dekken. Verzoekende partijen vragen in België internationale bescherming aan omwille van de problemen die zij zouden hebben gekend, met name aanvaringen met een auto, omwille van hun behoren tot dezelfde clan als E. en B., zodat redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij hieromtrent voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen afleggen, en dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht uit hun land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeven, quod non in casu.

Waar verzoekende partijen te dezen nog argumenteren dat eerste verzoeker en verzoekster geen enkele reden zien waarom zij niet de merknaam of kleur van de wagen zouden meedelen indien zij deze zouden hebben gezien, komen zij in wezen niet verder dan het minimaliseren en bekritisieren van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermogen afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissingen.

Voor het overige komen verzoekende partijen niet verder dan het poneren van een vrees, het volharden in eerder afgelegde verklaringen, het bekritisieren en minimaliseren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het verwijzen naar algemene landeninformatie, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slagen de pertinente motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

2.2. Nog los van voormelde vaststellingen, dient erop gewezen dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekende partijen in casu niet slagen.

De commissaris-generaal motiveert, op basis van de gegevens en de meest recente en actuele informatie waarnaar wordt verwezen en die wordt opgenomen in de administratieve dossiers, op goede gronden dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor de door hen aangehaalde problemen met verzoeksters vader – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hen sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal stelt met verwijzingen naar de verklaringen van verzoekende partijen: “De uitspraak van uw echtgenote dat de autoriteiten niets doen omdat jullie familie zijn en de partij aan de macht tegen jullie is (CGVS V, p. 7) wordt tegengesproken door de verklaringen van uw echtgenote dat jullie wel geholpen werden in het kader van een grondconflict met een van uw andere neven, waarbij jullie van de politie een beschermingsbevel verkregen en doorverwezen werden naar de rechtbank (CGVS V, p. 7). Wat uw eigen stelling betreft dat de politie een loon ontvangt van de maffia én van de staat en dat er nauwe banden zijn tussen de staatspolitie, de premier en de maffia (CGVS A, p. 16), is niet meer dan een (blote) bewering van u die niet gestaafd kan worden. Bovendien ging uw eigen familie, die nochtans belaagd werd door de premier, wel naar de politie, al was het maar om de zaak in de openbaarheid te brengen (CGVS A, p. 9 en 11).”

Verzoekende partijen beargumenteren dat zij in het verleden geholpen werden voor een lokaal conflict betreffende gronden, waarbij geen hooggeplaatste politici betrokken waren en dewelke dus ver afstaat van het conflict waarin zij thans zijn verwickeld. De Raad onderstreept evenwel dat uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt dat de familie van eerste verzoeker zich wel degelijk tot de politie wendde, hetgeen hun beweringen in dit verband nuanceren. Bovendien dient benadrukt dat indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, zij vanzelfsprekend niet kunnen optreden. Verzoekende partijen vervolgen dat de uiteenzetting van de commissaris-generaal haaks staat op de COI Focus die de commissaris-generaal zelf aanhaalt en waaruit blijkt dat de autoriteiten wel degelijk banden hebben met criminele netwerken en druk uitoefenen, dat corruptie welig tiert en de strijd tegen corruptie niet genoeg inzet op high levelcorruptie. Verzoekende partijen hekelen dat de commissaris-generaal in algehele bewoordingen stelt dat zij beroep kunnen doen op de Albanese autoriteiten terwijl dit niet overeenstemt met de informatie in de COI Focus. De Raad betwist niet dat er nog ruimte voor verbetering is – onder meer om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden –, doch uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Albanië sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. De Raad wijst er te dezen nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Uit niets blijkt derhalve en verzoekende partijen maken niet in concreto aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen met betrekking tot hen verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekende partijen tonen derhalve niet aan dat het hen met betrekking tot de door hen ingeroepen problematiek aan nationale bescherming ontbeert.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift de overige motieven, opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers, ongemoeid laten. Deze pertinente motieven blijven aldus overeind, worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.4. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen brengen geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekende partijen geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst, Albanië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als personen die internationale bescherming genieten in aanmerking komen.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij(en) de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 december 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP'n stellen dat ze problemen hebben met de hooggeplaatste familie van de eerste minister, hierdoor kunnen ze niet rekenen op effectieve bescherming noch op een objectieve behandeling van hun zaak, er is de corruptie bij politie en justitie. Ze willen dat België hun ingewikkelde zaak bekijkt, ze hebben 3 familieleden verloren die vermoord zijn, een vierde is al een jaar vermist. Volgens de echtgenoot heeft men in Albanië geen interesse om hierover uitleg te geven, integendeel ze worden bedreigd door de media, de bevolking en de TV-zenders. Van de autoriteiten hebben ze nooit enig antwoord gekregen, evenmin als van de eerste minister, dit dossier wordt onder de mat geveegd. Hun familie is aanhanger van de democratische partij en komt op tegen de partij van de eerste minister, daarom wordt hun zaak politiek zeer hoog gespeeld, er is veel bedreiging, er is de georganiseerde maffia, ze willen hun familie zwart maken en hun eigendommen afnemen. De echtgenote wijst op de risico's want volgens de kanon, de wet in Albanië kan vermoord worden tot de 9de rij, er is geen zekerheid van bescherming door de eerste minister. Er wordt gesteld dat Albanië een veilig land is maar dat zijn leugens. Hun zoon bevestigt de getuigenis van zijn ouders: er is geen enkele zekerheid, in reclame lijkt alles goed, de realiteit is totaal anders.”

5. Verzoekers -eerste verzoeker A, diens echtgenote en thans verzoekster V., en hun zoon en heden derde verzoeker X.- brengen ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de in de beschikking van 24 oktober 2023 opgenomen grond.

Verzoekers gaan immers niet, laat staan concreet, in op de inhoud van die beschikking, en ze brengen geen dienstige repliek aan die de inhoud ervan in een ander daglicht stelt. Ze geven weliswaar aan en te kennen het niet eens te zijn met de beschikking, doch halen niets nieuws aan en laten geheel na *in concreto* (inhoudelijk) op de beschikking in te gaan.

Bovendien werden de argumenten/elementen die zij ter terechtzitting aanhalen al beantwoord in de beschikking. Dienaangaande wordt erop gewezen dat waar verzoekster wijst op risico's omdat volgens de Kanun er vermoord kan worden tot de 9de rij, zij zich louter beperkt tot een herhaling waarmee zij opnieuw volledig voorbijgaat aan hetgeen hierover eerder werd vastgesteld, door het CGVS en de

Raad, met name dat er geen sprake is van een bloedvete en dat indien hier wel sprake van zou zijn, *quod non*, het aan verzoekers' familie is om wraak te nemen en niet omgekeerd. In de beschikking werd hierover eerder opgemerkt: *"Aangaande de vaststelling dat er kanttekeningen moeten worden geplaatst bij de bewering dat verzoekende partijen voor hun leven vrezen omdat eerste verzoeker tot dezelfde clan behoort als E. en B., benadrukken verzoekende partijen dat volgens de Albanese Kanun tot negen generaties terug kan worden gegaan om als verwant van iemand te worden beschouwd, zodat het gegeven dat eerste verzoeker vijf generaties verschilt met E. en B. dan ook geenszins een reden is om aan te nemen dat verzoekers geen gevaar zouden lopen. Verzoekende partijen benadrukken tevens dat tweede verzoeker een goede relatie had met B. als kind en hij op oudere leeftijd ook regelmatig langs de bar ging die B. uitbaatte. Het enkele gegeven dat hun band is verwaterd sinds hun kindertijd, doet hieraan geen afbreuk. De Raad treedt de commissaris-generaal echter bij waar deze terecht opmerkt dat verzoekende partijen zelf aangeven dat zij nergens in een bloedwraak verwickeld zijn (administratief dossier A en V, NPO A., p. 6; NPO V., p. 8). Zelfs zo zou worden aangenomen dat er sprake is van een bloedvete – quod non – zou het in de door verzoekende partijen geschetste context aan hun familie zijn om wraak te nemen en niet omgekeerd."* Verzoekers werpen hier, door louter eerdere verklaringen en argumenten te herhalen, geen ander licht op.

Door voor het overige ter zitting slechts louter hun vrees en in dit verband al eerder afgelegde verklaringen te herhalen, algemene beweringen te uiten die ze niet met concrete bewijskrachtige elementen staven, zoals dat zij zouden worden bedreigd door de media, de bevolking en de tv-zenders en dat hun zaak op hoog politiek niveau wordt gespeeld waarbij hun familie wordt gevisieerd en bedreigd, slagen verzoekers er niet in om afbreuk te doen aan hetgeen eerder concreet werd vastgesteld, met name dat er een aantal serieuze kanttekeningen dienen te worden geplaatst bij hun verklaarde problemen en vrees die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen en dat zij hoe dan ook niet *in concreto* aantonen dat het hen aan nationale bescherming ontbreekt.

In zoverre verzoekers er opnieuw op wijzen dat zij omwille van politieke invloed, met name doordat zij problemen hebben met de hooggeplaatste familie van de eerste minister, niet op effectieve bescherming zouden kunnen rekenen, strookt dit niet met de door hen zelf aangehaalde feiten/verklaringen waaruit blijkt dat hun familie wel bescherming kan inroepen in Albanië, zoals eerder als volgt in de beschikking met verwijzing naar de bestreden beslissingen werd opgemerkt:

"De commissaris-generaal stelt met verwijzingen naar de verklaringen van verzoekende partijen: "De uitspraak van uw echtgenote dat de autoriteiten niets doen omdat jullie familie zijn en de partij aan de macht tegen jullie is (CGVS V, p. 7) wordt tegengesproken door de verklaringen van uw echtgenote dat jullie wel geholpen werden in het kader van een grondconflict met een van uw andere neven, waarbij jullie van de politie een beschermingsbevel verkregen en doorverwezen werden naar de rechtbank (CGVS V, p. 7). Wat uw eigen stelling betreft dat de politie een loon ontvangt van de maffia én van de staat en dat er nauwe banden zijn tussen de staatspolitie, de premier en de maffia (CGVS A, p. 16), is niet meer dan een (blote) bewering van u die niet gestaafd kan worden. Bovendien ging uw eigen familie, die nochtans belaagd werd door de premier, wel naar de politie, al was het maar om de zaak in de openbaarheid te brengen (CGVS A, p. 9 en 11)."

Verzoekende partijen beargumenteren dat zij in het verleden geholpen werden voor een lokaal conflict betreffende gronden, waarbij geen hooggeplaatste politici betrokken waren en dewelke dus ver afstaat van het conflict waarin zij thans zijn verwickeld. De Raad onderstreept evenwel dat uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt dat de familie van eerste verzoeker zich wel degelijk tot de politie wendde, hetgeen hun beweringen in dit verband nuanceren. Bovendien dient benadrukt dat indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, zij vanzelfsprekend niet kunnen optreden."

De Raad benadrukt dat het verzoekers toekomt om *in concreto* aan te tonen dat het hen met betrekking tot hun verklaarde problemen en vrees, zo hieraan al geloof kan worden gehecht, aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt en dat zij daadwerkelijk niet zouden kunnen rekenen op effectieve bescherming noch op een objectieve behandeling van hun problemen, omwille van corruptie of om welke reden dan ook. Hiertoe is vereist dat verzoekers alle redelijke en realistisch van hen te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden hebben uitgeput, daar internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming zoals eerder in de beschikking al werd aangegeven, doch verzoekers blijven hier in gebreke. Met hun algemene beweringen ter zitting als zou dit niet mogelijk zijn, waarmee zij slechts op algemene wijze voortbouwen op hetgeen zij hierover eerder al opwierpen, tonen verzoekers niet op een concrete en overtuigende wijze het tegendeel aan.

Bijgevolg blijft de conclusie in de beschikking in punt 2.2. ongewijzigd, waar wordt vastgesteld: *“Uit niets blijkt derhalve en verzoekende partijen maken niet in concreto aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen met betrekking tot hen verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekende partijen tonen derhalve niet aan dat het hen met betrekking tot de door hen ingeroepen problematiek aan nationale bescherming ontbeert.”*

Verzoekers komen voorts niet verder dan algemene opmerkingen en beschouwingen, zoals waar zij voorhouden dat in Albanië hun problemen/dossier onder de mat zou worden geveegd en dat zij willen dat België hun ingewikkelde zaak bekijkt, hetgeen *in casu* gebeurt, zonder voorts ook maar enigszins concreet in te gaan op (de inhoud van) de beschikking 24 oktober 2023 en hierover inhoudelijke opmerkingen te formuleren.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekers substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst, Albanië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als personen die internationale bescherming genieten in aanmerking komen.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van verzoekers.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS